

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.480 van 9 juni 2015
in de zaak A. 212.016/XIV-35.558**

In zake : Sharon DEGRENDELE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de POLITIEZONE 5454 MIDOW
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ivan Lietaer
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
President Rooseveltplein 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 26 maart 2014, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de politieraad van de politiezone Midow van 27 januari 2014 waarbij het verzoek van verzoekster tot heropneming van haar ambt van inspecteur van politie vanaf 1 maart 2014 is afgewezen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. Verzoekster heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 mei 2015.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Flore Aerens, die *loco* advocaat Peter Crispyn verschijnt voor verzoekster, en advocaat Ivan Lietaer, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleekere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster was tewerkgesteld als inspecteur van politie bij de interventiedienst van de politiezone tot haar, overeenkomstig de artikelen IX.I.8 en IX.I.9 RPPol, op haar aanvraag vrijwillig ontslag uit dit ambt werd verleend met ingang van 1 januari 2012.

3.2. Met een brief van 5 november 2013 vraagt verzoekster om met toepassing van artikel IX.III.2 RPPol te worden heropgenomen in het korps. Om na te gaan of verzoekster aan de in artikel IX.III.4 RPPol bedoelde voorwaarden voor heropneming in het korps voldoet verzocht de korpschef om nadere inlichtingen bij zowel verzoekster als de procureur des Konings.

3.3. Bij brief van 2 december 2013 bezorgt verzoekster de gevraagde inlichtingen. Het betreft een overzicht van de plaatsen en bedrijven waar verzoekster sinds haar ontslag tewerkgesteld is geweest en in welke hoedanigheid.

3.4. Bij brief van 3 december 2013 deelt de procureur des Konings het volgende mee aan de verwerende partij:

“In antwoord op uw brief van 28/11/2013 inzake [verzoekster] kan ik U volgende stand van zaken geven met betrekking tot de aangehaalde dossiers:

1. K0.21.L3.[...]: klacht vanwege Mr. [A.K.] lastens [verzoekster] voor valsheid in geschriften. Door mijn ambt geklasseerd zonder gevolg op 8/5/2013 wegens onvoldoende bewijzen.

2. K0.4313. [...]: klacht vanwege Mr. [A.K.] lastens [verzoekster] voor opzettelijke slagen en verwondingen. Deze klacht werd op het niveau van het Parket geherkwalificeerd tot poging doodslag (K030.99.392/2012). Ingevolge klacht met burgerlijke partijstelling door Mr. [A.K.] werd dit gerechtelijk onderzoek toegewezen aan Onderzoeksrechter Allegaert. Dit dossier wordt in de nabije toekomst doorverwezen naar de Raadkamer.

3. K01713. [...]: klacht vanwege Mr. [A.K.] lastens [verzoekster] voor diefstal met verzwarende omstandigheden. Door mijn ambt geklasseerd zonder gevolg op 30 oktober wegens onvoldoende bewijzen.

4. K02112. [...]: klacht vanwege Mr. [A.K.] lastens [verzoekster] voor valsheid in geschriften. Door mijn ambt geklasseerd zonder gevolg op 30/08/2013 wegens onvoldoende bewijzen.

Na lectuur van bovenvermelde dossiers heb ik niettegenstaande de klassering zonder gevolg wegens onvoldoende bewijzen van de dossiers 1, 2 en 4 toch mijn bedenkingen bij de moraliteit en integriteit van [verzoekster]. Onafgezien van de toekomstige beslissing van de Raadkamer inzake het dossier van poging tot doodslag is het vertrouwen hetwelk wij als gerechtelijke overheid noodzakelijkerwijs in de politieambtenaren moeten hebben in hoofde van [verzoekster] ongetwijfeld ernstig aangetast. Zonder mij te willen inlaten met uw prerogatieven kan m. i. een eventuele inzet van [verzoekster] binnen de interventiedienst van de politiezone Midow en te Ingelmunster in het bijzonder mogelijk gehypothekeerd worden door bovenvermelde gerechtelijke antecedenten.”

3.5. Op 9 januari 2014 deelt de commissaris van de stafdienst van de verwerende partij aan de korpschef van de politiezone de volgende inlichtingen over de tewerkstelling van verzoekster mee:

“Naar aanleiding van de info dat [verzoekster] ingeschreven en tewerkgesteld blijkt te zijn in café '[...]' te Aalbeke hebben wij informatie vergaard terzake.

De uitbaatster, [S.P.] hield voorheen herberg [...] open in Desselgem gedurende een viertal jaren en daarvoor, gedurende meerdere jaren herberg [...] in Wevelgem.

Beide zaken waren genoegzaam gekend als rendez-vous huizen, waar de meer gegoede klasse en handelaars het gros van de klanten uitmaakten, die vertier

zochten in het gezelschap van aanwezige, al of niet door bezoekers meegebrachte, vlotte dames.

Sedert begin 2012 baat zij nu café [...] open in Aalbeke. Volgens informatie verkregen van de wijkdienst en de dienst recherche van PZ Vlas blijkt ook dit etablissement dezelfde trend volgt.

Ook hier bestaat de klandizie uit de meer gegoede kringen en zakenmensen, die de aanwezigheid van vlotte dames op prijs stellen.

Er zouden zelfs geruchten zijn dat er kamers zouden ter beschikking gesteld worden, doch daar zijn tot op heden geen bevestigingen of bewijzen van. Er zijn ook geen bewijzen dat aldaar effectief aan prostitutie zou gedaan worden.

In een artikel in dagblad Het Nieuwsblad, kort na de overname, maakt de uitbaatster reeds gewag van het feit dat er door de aanwezigheid van de vele zakenmensen “opvallend vaak champagnekurken knallen”. In een dergelijke omgeving ligt het voor de hand dat het personeel meewerkend is aan het vertier van de bezoekende klanten en daarbij een vlotte babbel enerzijds en een zeker incasseringsvermogen bezit, zowel op verbaal als fysiek vlak. (erotisch getinte opmerkingen – kneepje in de bil ...).”

3.6. Op 27 januari 2014 wijst de politieraad de aanvraag tot heropneming van verzoekster af “omdat zij sedert haar ontslag activiteiten heeft uitgevoerd die de geloofwaardigheid van de politiediensten schaden en omdat zij op het ogenblik van de heropneming niet van onberispelijk gedrag is”.

De afwijzing van de aanvraag tot heropneming wordt op grond van de volgende overwegingen gemotiveerd:

“Overwegende dat uit het antecedentenonderzoek van de korpschef blijkt dat:

- [verzoekster]sinds haar ontslag het voorwerp heeft uitgemaakt van drie opsporingsonderzoeken op klacht van haar gewezen partner en dit tweemaal voor valsheid in geschrifte (K0.21.L3. [...] en K0.21.L2. [...]) en éénmaal voor diefstal met verzwarende omstandigheden (K0.17.L3. [...]). Alle drie deze klachten werden recent door het Parket zonder gevolg geklasseerd wegens onvoldoende bewijzen;

- [verzoekster] thans nog ingevolge klacht met burgerlijke partijstelling vanwege haar gewezen partner bij de onderzoeksrechter te Kortrijk het voorwerp uitmaakt van een gerechtelijk onderzoek wegens poging tot doodslag op haar gewezen partner (K0.33.99.392/2012). Dit dossier wordt in de nabije toekomst doorverwezen naar de Raadkamer voor verder gevolg;

- [verzoekster] sinds 26/10/2012 tot op heden werkt als serveerster bij de bvba [...] te Aalbeke. Het betreft een instelling waarvan de lokale politiediensten stellen dat het een nachtcafé is alwaar het meer begoede cliënteel komt en alwaar volgens de uitbaatsters in een kranteninterview 'opvallend vaak champagnekurken knallen', waarbij de aanwezige diensters soms een glaasje met de klanten meedrinken;

De uitbaatsters baatten voorheen reeds twee herbergen uit. Beide zaken waren genoegzaam gekend als rendez-vous huizen, waar de meer begoede klasse en handelaars het gros van de klanten uitmaakten, die vertier zochten in het gezelschap van aanwezige, al dan niet door bezoekers meegebrachte vlotte dames. Volgens informatie verkregen van de wijkdienst en de lokale recherche PZ Vlas blijkt ook

het nieuw uitgebate etablissement te Aalbeke deze trend te volgen. Er zijn zelfs geruchten dat er kamers zouden ter beschikking gesteld worden doch daar zijn tot op heden geen bevestigingen of bewijzen van. Een tewerkstelling als serveerster in een dergelijke etablissement met een wel erg twijfelachtige reputatie is onverenigbaar met de waardigheid van het ambt van politieambtenaar en schadelijk voor de geloofwaardigheid van de politiediensten;

- Anderzijds liet [verzoekster] zich sinds haar ontslag meerdere malen opmerken op (VIP-)evenementen waarbij betrokkene de nodige glamour en glitter etaleerde en zich zelfs op één welbepaald evenement (Dwars door Vlaanderen editie 2013) eerder oneerbiedig gedroeg waardoor eerdere twijfels omtrent haar eerbaarheid en moraliteit alleen maar bevestigd werden. Het politiecollege meent dat een dergelijke flamboyante levensstijl niet verenigbaar is met de waardigheid van het ambt van politieambtenaar en schadelijk voor de geloofwaardigheid van de politiediensten;

Overwegende dat de Procureur des Konings te Kortrijk in zijn brief van 3/12/2013 met referte KO.[...]-13 stelt dat hij na lectuur van de vier dossiers niettegenstaande de klassering zonder gevolg wegens onvoldoende bewijzen van de dossiers K0.21.L3. [...], K0.21.L2. [...] en K0.17.L3. [...] zijn bedenkingen heeft bij de moraliteit en integriteit van [verzoekster]; Onafgezien van de toekomstige beslissing van de Raadkamer inzake het dossier van poging tot doodslag is het vertrouwen hetwelk het openbaar ministerie als gerechtelijke overheid noodzakelijkerwijs in de politieambtenaren moet hebben in hoofde van [verzoekster] ongetwijfeld ernstig aangetast. Zonder zich te willen inlaten met de prerogatieven van de korpschef kan volgens de Procureur een eventuele inzet van [verzoekster] binnen de interventiedienst van de politiezone Midow en te Ingelmunster in het bijzonder mogelijk gehypothekeerd worden door bovenvermelde gerechtelijke antecedenten;

Overwegende dat de korpschef de stelling van de Procureur des Konings bijtreedt in die zin dat eventuele interventies in de wijk alwaar zij woonachtig was tegenaangewezen zijn en dat zij derhalve niet meer onvoorwaardelijk kan functioneren binnen haar laatste functie van interventie-inspecteur ;

Overwegende dat uit het onderzoek van de omgeving en de antecedenten kan gesteld worden dat [verzoekster] sedert het aangenomen ontslag activiteiten heeft uitgevoerd die de geloofwaardigheid van de politiediensten schaden,

Overwegende dat uit het onderzoek van de omgeving en de antecedenten kan gesteld worden dat [verzoekster] op het ogenblik van de heropneming niet van onberispelijk gedrag is;

Na geheime stemming worden 19 neen-stemmen en één ongeldige stem uitgebracht voor de heropneming van het ambt van inspecteur door [verzoekster]; [...].

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de schending van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Zij voert aan dat de hoorplicht impliceert dat de betrokkene de gelegenheid moet krijgen om zich uit te spreken, niet alleen over het bestaan en de ernst van de feiten die aan de basis liggen van de voorgenomen maatregel, maar ook over de noodzaak om die maatregel te nemen. Hij moet dan ook vooraf kunnen weten welke maatregel tegen hem wordt overwogen en welke feiten en grieven tegen hem worden ingebracht. Daarenboven moet hem een redelijke termijn worden verleend om zijn verweer voor te bereiden. De bestreden beslissing is hier gegrond op het persoonlijk gedrag van verzoekster en zij tast haar belangen ernstig aan door haar te verhinderen terug deel uit te maken van het korps. Verzoekster diende dan ook in de gelegenheid gesteld te worden om zich hierover met kennis van zaken te kunnen uitspreken. Aan verzoekster is evenwel niets ter kennis gebracht. Zij heeft geen kennis van de stukken waarop de bestreden beslissing steunt. Evenmin werd zij uitgenodigd om haar visie hierover, mondeling of schriftelijk te verwoorden. Er is derhalve geoordeeld aan de hand van eenzijdige informatie (die dan nog flagrant onjuist is) zonder aan verzoekster de gelegenheid tot wederwoord te bieden, zodat de hoorplicht is geschonden.

5. In haar memorie van antwoord repliceert de verwerende partij dat het aangevoerde middel ongegrond is aangezien de bestreden beslissing de rechtstoestand van verzoekster niet wijzigt. In het geval waarin een door de bestuurde gevraagd voordeel door het bestuur wordt geweigerd, is die beslissing bij gebrek aan wettelijke bepaling niet onderworpen aan de vereiste van tegenspraak of de hoorplicht. Het gaat volgens de verwerende partij *in casu* niet om een tekortkoming, noch om een sanctie of het ontnemen van een eerder

verleend voordeel. Zo is naar het oordeel van de verwerende partij-de hoorplicht niet van toepassing op de weigering van een verzoek tot tijdelijke ambtsontheffing.

Beoordeling

6. De bestreden beslissing betreft een weigering tot heropneming van haar ambt door verzoekster nadat zij daartoe krachtens de geldende regelgeving een aanvraag had ingediend.

Anders dan wat verwerende partij betoogt, geldt ook ten aanzien van een dergelijke maatregel de hoorplicht met dien verstande dat hieraan in beginsel is voldaan doordat de aanvrager alle nuttige elementen laat gelden die hij in de aanvraag, te dezen de vraag tot heropneming in het ambt, kan en moet uiteenzetten. Indien evenwel het bestuur bij de weigering van het gevraagde voordeel rekening houdt met essentiële elementen of zich steunt op doorslaggevende gegevens die de betrokkene redelijkerwijze niet kon of niet moest kennen bij het indienen van zijn aanvraag, of steunt op redenen waarop de betrokkene in zijn aanvraag niet kon of moest anticiperen, dan dient dat bestuur, alvorens te beslissen, de betrokkene wel de mogelijkheid te bieden om op nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken nopens die feiten en redenen.

7. De verwerende partij betwist niet dat zij verzoekster niet vooraf in de mogelijkheid heeft gesteld haar standpunt uiteen te zetten over de motieven op grond waarvan de verwerende partij geoordeeld heeft de aanvraag tot heropneming te moeten afwijzen.

Verzoekster wijst er ook terecht op dat de motieven op grond waarvan haar aanvraag werd afgewezen door haar niet gekend konden zijn bij de aanvraag zodat zij er ook niet in haar aanvraag op kon anticiperen: in de eerste plaats en zoals uit de bespreking van het derde middel blijkt, is de voorwaarde dat de aanvrager “op het ogenblik van heropneming van onberispelijk gedrag moet zijn” op het ogenblik van de bestreden beslissing niet van kracht en dus evenmin

op het ogenblik van haar aanvraag tot heropneming.. Voorts is zij evenmin op dat ogenblik strafrechtelijk veroordeeld in de zin van artikel IX.III.4 van het RPPol of was er enige aanwijzing die verzoekster kon kennen dat haar aanvraag zou worden geweigerd “omdat zij sedert het aangenomen ontslag activiteiten heeft uitgevoerd die de geloofwaardigheid van de politiediensten schaden”.

Aangezien de verwerende partij verzoekster niet vooraf in de mogelijkheid heeft gesteld om haar standpunt aangaande de weigering en de motieven waarop ze is gesteund, te laten kennen hoewel verzoekster deze motieven niet kende en deze ook niet kon kennen bij het indienen van haar aanvraag, volgt dat de hoorplicht is geschonden.

8. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

B. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

9. In een derde middel roept verzoekster de schending in van de materiële motiveringsplicht, van het vermoeden van onschuld, van de artikelen 22 en 23 van de Grondwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster voert aan dat de overwegingen waarop de bestreden beslissing wordt gesteund, betrekking hebben op zowel de door verzoekster uitgevoerde activiteiten die de geloofwaardigheid van de politiediensten schaden, als het niet onberispelijk gedrag van verzoekster, zonder dat kan worden uitgemaakt op welke van deze voorwaarden deze overwegingen moeten worden betrokken. De overwegingen kunnen naar mening van verzoekster niet leiden tot de conclusie dat zowel de ene als de andere voorwaarde niet is vervuld.

Verzoekster stelt nog wat de materiële motiveringsplicht betreft, dat de motieven waarop de bestreden beslissing steunt, geenszins in feite juist en in rechte aanvaardbaar zijn. Er wordt verwezen naar een niet gekend

antecedentenonderzoek van de korpschef dat wat volgt aan het licht heeft gebracht. Vooreerst zijn er opsporingsonderzoeken lastens verzoekster geweest, die evenwel bij gebrek aan bewijs werden geseponneerd. Het gaat om valse klachten van de ex-echtgenoot van verzoekster. Dat er valse klachten worden geformuleerd die bij gebrek aan bewijs geseponneerd worden kan verzoekster niet ten kwade worden geduid en het valt niet in te zien hoe dit een activiteit is die de geloofwaardigheid van de politiediensten kan schaden en hoe dit tot de conclusie kan leiden dat verzoekster geen onberispelijk gedrag vertoont. Onder “activiteit” moet volgens verzoekster overigens “beroepsactiviteit” begrepen worden. Ten tweede loopt nog een gerechtelijk onderzoek ingevolge een klacht met burgerlijke partijstelling: ook deze klacht is afkomstig van de ex-echtgenoot en ook hier valt niet in te zien hoe dit een activiteit is die de geloofwaardigheid van de politiediensten kan schaden en hoe dit tot de conclusie kan leiden dat verzoekster geen onberispelijk gedrag vertoont. Het ten kwade duiden dat dit gerechtelijk onderzoek loopt, schendt overigens ook het vermoeden van onschuld. Ten derde, wordt gesteld dat verzoekster is tewerkgesteld bij de bvba [...]. te Aalbeke, hetgeen een louche onderneming zou zijn waar “champagnekurken knallen” en er wordt verwezen naar geruchten dat daar ook kamers ter beschikking worden gesteld aan klanten, om te besluiten dat de tewerkstelling in een dergelijk etablissement “met een wel erg twijfelachtige reputatie” onverenigbaar is met de waardigheid van het ambt en schadelijk voor de geloofwaardigheid van de politiediensten. Hier brengt verzoekster een verklaring bij van de commissaris van politie J. S. van de federale gerechtelijke politie waarin deze stelt dat dit etablissement een goede reputatie heeft, dat er nooit toestanden werden vastgesteld die indruisen tegen de normen van zedig gedrag, dat er evenmin inlichtingen of informaties zijn op zijn dienst dat er licht zou worden omgegaan met waarden of gedragsnormen, en dat hijzelf, noch zijn collega's ooit vernomen hebben dat de uitbaatster en/of het personeel niet in overeenstemming is met gemeenschappelijke waarden of bepaalde al dan niet wettelijke normen. Dit motief is bijgevolg in feite en in rechte geenszins aanvaardbaar. Verzoekster werpt de vraag op of degenen die zulke zware uitlatingen doen ooit verbaliserend zijn opgetreden, gelet op artikel 385 van het Strafwetboek. Het valt ook hier niet in te zien hoe deze beschouwingen - zelfs

indien ze waar zouden zijn - tot het besluit kunnen leiden dat verzoekster activiteiten uitoefent die de geloofwaardigheid van de politiediensten kan schaden. Artikel 22 van de Grondwet garandeert de persoonlijke levenssfeer, en artikel 23 ervan garandeert het recht op arbeid en de vrije keuze van beroepsarbeid. Beweren dat deze tewerkstelling van verzoekster een belemmering vormt om heropgenomen te worden, schendt de voormelde artikelen 22 en 23 van de Grondwet. Er wordt geenszins verduidelijkt waarom het uitoefenen van het beroep van serveerster - zelfs in een etablissement waar - andere - dames een glaasje met de klanten meedrinken, van aard is om de geloofwaardigheid van de politiediensten te schaden. Als vierde punt wordt vermeld dat verzoekster zich “meerdere” malen zou hebben laten opmerken op VIP-evenementen waarbij zij de nodige glitter en glamour etaleerde en zich op één welbepaald evenement “eerder oneerbiedig gedroeg”. Dit is achterklap en er wordt geenszins verduidelijkt wat dit “eerder oneerbiedig gedrag” dan wel was. Dergelijke loze beweringen laten geen controle toe, hetgeen nochtans vereist wordt door de materiële motiveringsplicht. Wat specifiek het evenement “Dwars door Vlaanderen” (2013) betreft was verzoekster genodigde op de VIP-bus waar tevens een commissaris van politie van de PZ Midow aanwezig was. Wie wat precies oneerbiedig noemt is een raadsel. Tot slot, wordt nog verwezen naar de brief van de procureur des Konings van 3 december 2013, gegeven dat voor verzoekster onbekend is vermits het haar niet werd meegedeeld. Het is niet meteen duidelijk wat de procureur des Konings met zijn bedenkingen bedoelt. Het betreffen hooguit persoonlijke bedenkingen waaruit geenszins kan worden afgeleid dat het vertrouwen van het openbaar ministerie als orgaan ernstig zou zijn aangetast. Evenmin kan er uit worden afgeleid dat verzoekster niet onvoorwaardelijk op het hele grondgebied zou kunnen ingezet worden vermits alle dossiers betrekking hebben op haar ex-echtgenoot die haar een hak wou zetten. Verzoekster besluit dat de motieven derhalve ondeugdelijk zijn waardoor de materiële motiveringsplicht is geschonden, minstens zijn er voldoende motieven ondeugdelijk derwijze dat de eventueel resterende motieven de bestreden beslissing niet meer kunnen schragen.

Verzoekster stelt nog dat in een democratische rechtsstaat de misdrijven bepaald zijn in de strafwet en dat er nooit enige vaststelling van openbare zedenschennis (art. 358 van het Strafwetboek) ten opzichte van haar is gedaan.

Zij meent ten slotte nog dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden doordat de verwerende partij is voortgegaan op tweedehandsinformatie zonder deze grondig te verifiëren en te toetsen aan de realiteit, inzonderheid wat betreft de tewerkstelling van verzoekster en haar aanwezigheid op “evenementen”.

10. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord, samengevat, dat de strafklachten die werden geseponeerd ‘valse’ strafklachten zouden zijn, niet is bewezen omdat deze zijn geseponeerd wegens ‘onvoldoende bewijzen’ en dus niet omdat het ‘valse’ klachten waren. De klacht van de gewezen echtgenoot van de verzoekster wegens opzettelijke slagen en verwondingen werd door het parket geherkwalificeerd tot poging tot doodslag en hierover loopt een gerechtelijk onderzoek. De politieraad heeft zich aangesloten bij de overwegingen van de procureur des Konings. De politieraad was van oordeel dat er bedenkingen zijn bij de moraliteit en integriteit van verzoekster. Het is niet omdat strafinformatie geseponeerd of nog lopende is dat het vermoeden van onschuld wordt geschonden wanneer een bestuur meent dat uit de gegevens daarvan blijkt dat er bedenkingen zijn omtrent de moraliteit en integriteit, dat het vertrouwen van het openbaar ministerie ernstig is aangetast, en dat dit de heropname belet. Het is niet kennelijk onwettig of kennelijk onredelijk dat de politieraad zich baseert op deze schriftelijke affirmaties vanwege de hoogste parketmagistraat van het betrokken arrondissement. Het betreft ook geenszins "tweedehandsinformatie". De voorwaarde van artikel IX.III.4, 4° van het RPPol beperkt zich niet tot de schadelijke gevolgen van 'beroepsactiviteiten'. Ook activiteiten in de privé-sfeer kunnen in acht genomen worden, evenals de conclusies van de procureur des Konings. Het is evenmin zo dat er geen sprake zou kunnen zijn van activiteiten die de geloofwaardigheid van de politiedienst schaden indien er geen misdrijf is

bewezen. Wat de tewerkstelling van verzoekster als serveerster bij bvba [...] betreft, stelt de verwerende partij dat er geen bewijs van openbare zedenschennis is vereist om de aanvraag tot heropneming te weigeren. Verzoekster mocht na haar ambtsneerlegging uiteraard activiteiten uitoefenen, maar indien deze de geloofwaardigheid van de politiediensten schaden kan zij niet worden heropgenomen. Dit is niet strijdig met het grondwettelijk recht op arbeid, de vrije keuze van beroepsarbeid en de bescherming van het privé-leven. Een beperking van het recht op arbeid, is gewettigd aangezien de vrije uitoefening van beroepswerkzaamheden niet absoluut is en beperkt kan worden door of krachtens een wet. Een dergelijke tewerkstelling is uiteraard een activiteit in de zin van artikel IX.III.4, 4° van het RPPol. De verklaring van de commissaris van politie J.S. stelt enkel wat hij weet over de horecazaak en is dus niet exhaustief. Maar vooral is het niet omdat er in dit café volgens hem geen onzedige toestanden zijn vastgesteld of dat het gedrag van de uitbater of het personeel niet in strijd is met bepaalde waarden of wettelijke normen, dat er in hoofde van verzoekster geen sprake kan zijn van activiteiten die de geloofwaardigheid van de politiediensten schaden. De bestreden beslissing is op dit punt gemotiveerd door er op te wijzen dat verzoekster tewerkgesteld is in een café met een erg twijfelachtige reputatie. Deze vaststelling is gebaseerd op het antecedentenonderzoek door de korpschef. De verwerende partij meent dan ook dat verzoekster niet aantoont dat deze stelling kennelijk onredelijk of feitelijk onjuist is. Zij stelt zelf dat het niet uitgesloten is dat in het etablissement “andere dames een glaasje met de klanten meedrinken”. Het komt noch de Raad van State, noch verzoekster toe in de plaats van het bestuur de feiten te beoordelen. De stelling van verzoekster dat zelfs indien het etablissement de door verwerende partij voorgehouden strekking zou hebben, er dan nog niet valt in te zien hoe dergelijke activiteiten de geloofwaardigheid van de politiediensten schaden, zegt volgens de verwerende partij niet alleen veel over de professionele ingesteldheid van verzoekster, maar bovenal is dit niet relevant voor de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing. Inzake haar aanwezigheid op VIP-evenementen bevestigt verzoekster zelf haar aanwezigheid op de VIP-bus tijdens ‘Dwars door Vlaanderen’ 2013. De motivering is op dit punt noch kennelijk onredelijk, noch onwettig. De politieraad heeft de feiten zorgvuldig

vergaard en geapprecieerd. Het betreft geen ‘achterklap’ of ‘tweedehandsinformatie’, maar informatie afkomstig van de hoogste parketmagistraat en van het diensthoofd intern toezicht “welke laatstgenoemde op zijn beurt [...] bekwam bij goedgeplaatste lokale politieambtenaren.”. Wat haar tewerkstelling in het nachtcafé betreft bevestigt verzoekster dit zelf. De feiten zijn dan ook niet kennelijk onjuist of onbewezen.

Beoordeling

11. In het auditoraatsverslag wordt het derde middel gegrond bevonden op grond van de hiernavolgende overwegingen.

Voorshands dient vastgesteld dat artikel IX.III.2 van het RPPol bepaalt dat het personeelslid dat overeenkomstig artikel IX.I.8, 1° van datzelfde RPPol, sedert minder dan vier jaar ontslag uit zijn ambt heeft verkregen, onder de in artikel IX.III.4 van het RPPol bedoelde voorwaarden, op zijn verzoek opnieuw wordt opgenomen in het politiekorps waarvan het deel uitmaakte op de datum van zijn ontslag. Volgens punt 4° van laatstvermeld artikel van het RPPol is het, naast vijf andere voorwaarden, met het oog op zijn heropneming vereist dat de kandidaat “met uitzondering van de onopzettelijke misdrijven, sedert het aangenomen ontslag niet veroordeeld zijn, zelfs met uitstel, tot een gevangenisstraf van zes maanden of meer wegens enig strafbaar feit, of tot een lagere gevangenisstraf wegens diefstal, afpersing, misbruik van vertrouwen, oplichting, valsheid in geschriften, aanranding van de eerbaarheid, verkrachting of wegens de strafbare feiten omschreven in de artikelen 379 tot 386^{ter} van het Strafwetboek of in de wet van 24 februari 1921 ‘betreffende het verhandelen van de gifstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, ontsmettingsstoffen en anti-septica’, noch sedert het aangenomen ontslag activiteiten te hebben uitgevoerd die de geloofwaardigheid van de politiediensten schaden”.

Bij artikel 63 van het koninklijk besluit van 7 juni 2009 ‘tot wijziging van verschillende teksten betreffende de rechtspositie van het personeel

van de politiediensten' werd nog een zevende voorwaarde aan voormeld artikel IX.III.4 van het RPPol toegevoegd, welke vereist dat de kandidaat "7° op het ogenblik van de heropneming van onberispelijk gedrag [moet] zijn.". Evenwel, blijkens artikel 71 van datzelfde wijzigingsbesluit wordt deze wijzigingsbepaling in werking gesteld op de door de Koning te bepalen datum hetgeen nog niet is gebeurd en hetgeen door de verwerende partij ook niet wordt betwist. Derhalve, om te beoordelen of de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt, kan geen rekening worden gehouden met de voorwaarde van het onberispelijk gedrag. Aan de in artikel IX.III.4 van het RPPol vermelde voorwaarden moet door de kandidaat cumulatief worden voldaan. Het niet voldoen aan één van die voorwaarden volstaat om de aanvraag tot heropneming te weigeren. Of de bestreden beslissing in feite en in rechte deugdelijk is gemotiveerd, dient derhalve in het licht van het aangevoerde middel te worden beoordeeld door de motivering te toetsen aan de voorwaarde van artikel IX.III.4, 4°, van het RPPol, met name of deugdelijk wordt gemotiveerd dat verzoekster activiteiten heeft uitgevoerd die de geloofwaardigheid van de politiediensten schaden.

In de motivering van de bestreden beslissing waarbij de aanvraag tot heropneming wordt afgewezen, wordt in de eerste plaats verwezen naar drie strafrechtelijke opsporingsonderzoeken waarvan verzoekster het voorwerp heeft uitgemaakt, maar die allen werden geseponeerd bij gebrek aan bewijzen. Daargelaten de vraag of de klachten die aanleiding gegeven hebben tot deze opsporingsonderzoeken daarom als "vals" moeten worden gekwalificeerd, is het in ieder geval zo dat het parket voor de feiten die daartoe aanleiding hebben gegeven onvoldoende bewijs heeft gevonden, en dat de verwerende partij evenmin enig eigen onderzoek heeft gevoerd dat enig (begin van) bewijs heeft opgeleverd. In deze opsporingsonderzoeken kan dan ook geen grond worden gevonden voor het oordeel dat verzoekster activiteiten heeft uitgevoerd die schadelijk zijn voor de politiediensten.

De motivering van de bestreden beslissing verwijst vervolgens nog naar het gerechtelijk onderzoek wegens poging tot doodslag op haar gewezen

partner dat naar de Raadkamer zal worden doorverwezen. Gelet op de stand van deze strafrechtelijke procedure kan hieruit geen bewijs van poging tot doodslag geput worden. De enkele vaststelling dat er een gerechtelijk onderzoek wegens poging tot doodslag is, kan op zich geen deugdelijk motief zijn voor de bestreden beslissing aangezien zulks afbreuk zou doen aan het vermoeden van onschuld.

De motivering van de bestreden beslissing verwijst voorts nog naar de tewerkstelling van verzoekster als serveerster bij de bvba [...].

Verzoekster moet worden bijgevallen waar zij stelt dat deze passage van de motivering zeer vaag blijft en dat zij in haar vaagheid veel insinueert zonder dat er enig bewijs voorligt. Verzoekster brengt daarentegen een verklaring van de commissaris van politie J.S. van de federale gerechtelijke politie bij waaruit blijkt dat er op de reputatie van deze zaak niets aan te merken valt. De opvatting van de verwerende partij dat verzoekster niet aantoont dat de stelling dat het gaat om een etablissement met een twijfelachtige reputatie “kennelijk onredelijk of feitelijk onjuist is”, is dan ook manifest onjuist. De door verzoekster bijgebrachte verklaring van de commissaris van politie J.S. doet minstens ernstige twijfels rijzen over de conclusie inzake de “twijfelachtige reputatie”. Dat de reputatie van deze zaak twijfelachtig is wordt door de verwerende partij in essentie gebaseerd op de vaststelling dat de zaken die de uitbaatster voorheen uitbaatte genoegzaam bekend waren als rendez-vous huizen, om dan maar meteen te besluiten dat ook de huidige zaak een rendez-vous huis is zonder dat hiervan enig bewijs voorligt en er slechts geruchten zijn. In eenzelfde beweging wordt nog geïnsinueerd dat verzoekster daarvoor haar diensten verleent. Aangezien er geen in redelijkheid aanvaardbaar bewijs voorligt dat de bvba [...] een etablissement met een twijfelachtige reputatie is, noch dat verzoekster door haar tewerkstelling daar in die twijfelachtige reputatie deelt, kan hierin geen motief gevonden worden dat in feite en in rechte de conclusie verantwoordt dat verzoekster daar activiteiten uitoefent die schadelijk zijn voor de geloofwaardigheid van de politiediensten.

Tot slot kan de wijze waarop de verwerende partij tot haar feitenvinding is gekomen, bezwaarlijk als zorgvuldig worden omschreven. Zo

verwijst de motivering van de bestreden beslissing naar de aanwezigheid “meerdere” malen van verzoekster op evenementen waar zij de “nodige glamour en glitter etaleerde” en naar haar aanwezigheid op één welbepaald evenement, namelijk “Dwars door Vlaanderen 201” waar zij zich “eerder oneerbiedig gedroeg waardoor eerdere twijfels omtrent haar eerbaarheid en moraliteit alleen maar bevestigd werden.”. Naast de terechte vaststelling van verzoekster dat er verwezen wordt naar haar aanwezigheid op meerdere evenementen, terwijl er maar enige verduidelijking wordt gegeven over haar aanwezigheid op één welbepaald evenement, moet ook hier worden vastgesteld dat de verwerende partij veel insinueert zonder dat evenwel duidelijk is wat zij verzoekster precies aanrekent als een “activiteit die schadelijk is voor de geloofwaardigheid van de politiediensten”. Het is inderdaad gissen naar wat bedoeld wordt met het “etaleren van de nodige glamour en glitter” en met het “zich eerder oneerbiedig gedragen” en van wie deze informatie afkomstig is. In het administratief dossier is geen stuk terug te vinden waarop dit motief steunt. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat ook dit geen motief is dat de conclusie kan verantwoorden dat verzoekster activiteiten uitoefent die schadelijk zijn voor de geloofwaardigheid van de politiediensten.

Eenzelfde zorgvuldigheidskritiek geldt ten aanzien van de wijze waarop de verwerende partij tot haar feitenvinding is gekomen waar zij in de motivering van de bestreden beslissing verwijst naar de brief van de procureur des Konings van 3 december 2013 waarin deze - op basis van de strafrechtelijke dossiers - zijn bedenkingen uit bij de moraliteit en integriteit van verzoekster, en stelt “onafgezien van de toekomstige beslissing van de Raadkamer inzake het dossier van poging tot doodslag is het vertrouwen hetwelk het openbaar ministerie als gerechtelijke overheid noodzakelijkerwijs in de politieambtenaren moet hebben in hoofde van [verzoekster] ongetwijfeld ernstig aangetast”.

Wat dit motief betreft, moet vooreerst worden opgemerkt dat het eerder lijkt aan te sluiten bij de voorwaarde van artikel IX.III.4, 7°, van het RPPol, namelijk dat de kandidaat van onberispelijk gedrag moet zijn bij de heropneming. Die bepaling is echter, zoals reeds is gebleken, nog niet in werking is gesteld. Het

is evenmin duidelijk waarom de procureur stelt dat zijn vertrouwen in verzoekster “ongetwijfeld ernstig aangetast” is, nu drie van de vier klachten lastens verzoekster bij gebrek aan bewijs door zijn ambt werden geseponeerd en nu nog niet duidelijk is of er voor de feiten die aan verzoekster ten laste worden gelegd in de vierde klacht wel voldoende bewijs is. In de gegeven omstandigheden oordeelt het auditorsverslag dat de twijfels die de procureur uit op zich in rechte en in feite niet kunnen verantwoorden dat verzoekster activiteiten heeft uitgeoefend die schadelijk zijn voor de geloofwaardigheid van de politiediensten.

Op basis van het voorgaande moet volgens het auditoraat worden besloten dat er van de motieven die ten grondslag liggen aan de stelling dat verzoekster activiteiten uitoefent die schadelijk zijn voor de geloofwaardigheid van de politiediensten, zijnde de enige voorwaarde die de verwerende partij in rechte kon in aanmerking nemen om de aanvraag tot heropneming van verzoekster af te wijzen, niet veel overeenkomst heeft. In essentie blijft alleen het gegeven over dat er nog een strafrechtelijke procedure loopt en dat “onafgezien van de toekomstige beslissing van de Raadkamer inzake het dossier van poging tot doodslag” de procureur des Konings zijn vertrouwen in verzoekster als politieambtenaar ernstig is aangetast. Deze gegevens kunnen evenwel op zich de stelling niet verantwoorden dat verzoekster activiteiten uitoefent die de geloofwaardigheid van de politiediensten kan schaden.

12. De verwerende partij betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft zij wat het derde middel betreft niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Zij neemt niet de gelegenheid te baat om nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich ter zake te verwijzen “naar de uiteenzetting in de memorie van antwoord”.

13. De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditorsverslag bijvallend,

het derde middel gegrond in zoverre het de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de politieraad van de politiezone Midow van 27 januari 2014 waarbij het verzoek van verzoekster tot heropneming van haar ambt van inspecteur van politie vanaf 1 maart 2014 is afgewezen omdat zij sedert het aangenomen ontslag activiteiten heeft uitgevoerd die de geloofwaardigheid van de politiediensten schaden en zij op het ogenblik van de heropneming niet van onberispelijk gedrag is.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negen juni tweeduziend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Nick Hollevoet,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

Geert Debersaques